

трѣбва да бждемъ нѣщо повече, съвсѣмъ малко да е но все таки да сме приложили нѣщо ново. Въ нашия животъ — въ нашитѣ чувства и въ нашитѣ мисли всѣки день трѣбва да се влага по нѣщо ново колкото и да е малко то.

Сега, може би, у мнозина отъ васъ се заражда срамъ. Срамътъ е хубаво нѣщо, но кой срамъ? Нѣкой пѣть срамътъ е на мѣсто, нѣкой пѣть срамътъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто; да го е срамъ да не прави зло, този срамъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да не прави добро, този срамъ не е на мѣсто, да го е срамъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто. Тѣй щото, страхътъ, срамътъ е на мѣсто, когато е за зло, не е на мѣсто, когато искашь да правишь добро и се спъвашъ. Слѣдователно, ние трѣбва въ даденъ случай да употребяваме всички сили, дарби и качества на тѣхното мѣсто.

Сега, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ние сме слушали видни цигулари. Хубаво, като сте ги слушали какво сте придобили? „Ама хубаво свири“. Дѣ е хубостта на неговото свирене? „Той свири отлично Бетховенъ. Какво отъ това? Запомни ли нѣщо? „Не съмъ запомнилъ нищо. — Такива възхищения нѣматъ никакво основание. Та ще трѣбва да дойдете до ре-